

Motion till riksdagen 2007/08:Ub227

av **Rolf K Nilsson (m)**

Främjande av danska och norska i skolundervisningen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att studierna av det norska och det danska språket bör främjas i den svenska skolundervisningen i såväl grundskolan som gymnasiet.

Motivering

Svenskan är ett relativt litet språk med endast omkring nio miljoner talare – och då är den svensktalande befolkningen i de nordiska grannländerna inkluderad. Den svenskspråkiga litteraturen, utbildningen, precis som kulturutbudet på svenska, har således en ganska begränsad målgrupp. Ett förhållande man ganska snart skulle kunna förändra.

Många människor i Finland har svenska som modersmål, eller förstår det ändå. På Färöarna är en mycket stor del av befolkningen kunniga i danska. På Island är det många som har ett skandinaviskt andraspråk. Om vi ser till norskan och danskan är det runt elva miljoner människor som har sitt huvudspråk bland dessa språk.

Det är uppenbart att en större ömsesidig förståelse av de skandinaviska språken skulle öka det kulturella, och även det kommersiella, utbytet över nationsgränserna. I sammanhanget är dock studierna av danska och norska i dagens svenska skola långt ifrån tillräckliga.

Den svenska läroplanen konstaterar att ”de nordiska länderna utgör en geografisk och kulturell enhet med en i stora stycken gemensam historia och med ett utvecklat och omfattande samarbete på många områden i samhället. Undervisning om språken i de nordiska länderna skall därför ingå i arbetet.”

Enligt läroplanen ska det ”nordiska inslaget” i svenskämnet börja redan på lågstadiet, och eleverna ”bör efter hand få sådana kunskaper i danska och

Fel! Okänt namn på

norska att de förstår lättare texter, kan ta del av radio- och TV-program samt vågar samtala med människor som talar danska eller norska”.

Dessutom framgår att ”på alla stadier skall eleverna få ta del av texter på danska och norska, i början genom uppläsning av läraren, eller via ljudband, film, TV eller video, så småningom också genom egen läsning”.

Målsättningen är högt ställd och skulle innebära ett antal undervisningstimmor i veckan. Vi befinner oss dock idag långt ifrån läroplanens ändock rimliga målsättning. Alltför ofta får vi uppleva det faktum att svenskar föredrar att tala engelska när de t.ex. träffar någon från Danmark. Det är en kraftig, och helt onödig, avståndsmarkering från det danska och det är ett underkännande av den svenska skolundervisningen.

Förmånen att på ett tidigt stadium i grundskolan kunna lära sig läsa, lyssna och förstå danska och norska skulle vara en stor investering i syfte att främja ett utökat framtida samarbete och utbyte – såväl yrkesmässigt som på universitetsnivå. Dessutom borde det också på gymnasiet finnas timmar avsatta för ytterligare förkovran i danska och norska.

I vår alltmer globaliserade värld skulle en utökad och/eller prioriterad undervisning på detta område bidra till att de skandinaviska språken och indirekt den skandinaviska kulturen värnas och utvecklas. De skandinaviska språken i de nordiska länderna är sedan gammalt ett obligatoriskt inslag i undervisningen och ett huvudmoment i ämnet svenska för hela grundskolan. Studier av det norska och danska språket bör återföras högre upp på schemat i såväl grundskolan som gymnasiet.

Stockholm den 28 september 2007

Rolf K Nilsson (m)